

ARCHIV - NAŠE BONNA

Středa, 26 duben 2017

Tvoreček, který je na svá léta neuvěřitelně nabitý energií. Chová se občas zcela neúměrně svému vzrůstu a bývá zvyklým. Občas si myslím, že má v sobě zakódováno dokonce cosi z pavouka... Velice ráda totiž leze po výškových káčkách. Když byla malá, byla má velký mazel. Nyní je to tvrdohlavá mršaka, která až malinká, ovládá celou naši rodinu.

Kdo je to? Pěťecí naše Bonna, svérázný trpaslík pudlík, kterého máme po zesnulé babičce. Jednou s Bonnou vyšli s námi na výlet, byli jsme tehdy na chalupě v Jeseníkách. Po dlouhé třešně - samozřejmě - v šichovní unavení, jediné, co jsme hledali, bylo místo k odpočinku v trávě. A víte, co nám ta mršaka provedla? Zatím, co jsme využívali slunce, v ní trávy a a užívali si zasloužený relax, náš věrný a vřavý pes po oběhl věchny naše batěčky. Šikovně si vybalila věchny svéiny a v odlehlém koutku je zbařtila... Pak jsme - ale jen kvůli ní - nakonec skončili v útulné zapadlé hospodě u pivečka a gulášce. Dost možná to s námi myslela dobře - věřak platí heslo: pes je nejlepší přítel člověka ...

Poslední léta ji bereme jako psa-mudrlanta, který má doopravdy poděpici; neřadě sledují její reakce na určité věsem zaběhlé věty. Taková: "Pojedeme autěkem!" milou Bonnu přěm vystěli. Začne dlat kolečka kolem zahrady přěhne svou deku, sedne si, kouká a blaženě věká. Naopak, nedej bože, když někdo pronese: "Budeme se koupat", tak to okamžitě zmizí a věchní abychom ji hledali. Áže by si byla vědoma, jak po vykoupání vypadá? Malá, hubená, špěe přerostlou krysou přěpomínající. Ale nejen koupání ji přěiměje k útěku. Bonna pes-emigrant odmalička. Stačí španě zavěmít a neuplyne ani minuta a psa není, takže následuje dlouhé hledání, pískání a volání. Vzpomínám, jak jsme opravovali plot, to vám bylo; Rozběhly se extra přěpravy, kolem dokola jsme rozmístili řězné kusy věeho možného, jen aby nám Bonna neutekla, ale nešpěe. Neuběhla ani hodina a pes nikde. Nešpěe mamka běhala po domě a kolem domu, taška vzal kolo a jel ji hledat na ulici; Já dostala za úkol pískat a volat. Nakonec se naše, díkybohu. Jen se pak kolem nás uraženě proplazila a rychlostí blesku zmizela v domě.

Začala a přěe toho v životě u mnoho. Na konci ledna lo roku u vě vypadalo, že nás opustí. Na běšku najednou měla bouli, která začala přěpomínat nádor. co u se jí přěestala obnovovat tkáň, veterinář navrhnul utracení. Dohoda s ním byla jasná. Dáme jí šanci, a pokud nedostane bolesti (které zatím ovidně neměla), neutratíme ji. Jenže ona se chovala jakoby nic. Venku lítala po zahradě, když někdo přěel na návěvu, tak jásavě vyskakovala až ke klíce a vítala stejně báje. i kdyby to byla minuta, co jsme odešli. Ano, zázraky se asi dějí. Naše milá Bonna se během pár týdnů najednou uzdravila, a dokonce jí na běšku vyrostly nové chloupky; nádor se nějakým způsobem vypěil. To u doktora bylo trochu moc. Koukala na ni jak na něco neskutečného. Ovšem jen do té doby, dokud na j Bonna neupěla svě kukuě, nepodívala se na j svěma velikýma očima. Sedla si přěed j a začala poškat, a normálně, bylo to, jako by mu sdělovala, jak to vě bylo. Pak se otěpala, koukla na nás, skočila ke dvěim a škat; klad ješkat; něco ve smyslu: "Tak co je, jdeme u, ne?" A bylo. Od té doby se na ni díváme docela jiněma očima; nikdo neví, co se tehdy stalo, a proč se takhle chovala, ale věchní jsme rádi, že naše malou máme doma, že je zase zdravá... Protože to zpestění, které nám každě den přěpravuje, je koěním naše; e života. Teě netrpělivě věká na své desátě narozeniny, které bude mít u za dva měšice (vypadá přěitím stále stejně Ješkat; osm let a bude ve věku, kdy si bude moci přěidit přěkaz; TETA BĚTA